

V. Generaldebatten.

gjorde enhver realistisk planlægning umulig. Der var behov for internationale råvareaftaler til stabilisering af priserne på et rimeligt niveau. Det var ligeledes nødvendigt, at de industrialiserede lande foretog ensidige toldnedsættelser for forarbejdede varer fra udviklingslandene. De eksisterende præferencordninger omfattede for få produkter og gav ikke udviklingslandene nogen virkelig mulighed for at oparbejde en industrieksport. Således påpegede *Philippinerne*, at industrilandenenes toldsatser steg med produkternes forarbejdningsgrad.

Ceylon, *Elfenbenskysten* og *Trinidad* og *Tobago* beskyldte de store skibsfartsnationer for at føre en monopolistisk fragtratepolitik, som yderligere bidrog til, at udviklingslandenes importudgifter steg.

Så godt som alle udviklingslande beklagede de beskedne resultater, der var opnået på UNCTAD I og II, og udtrykte håb om, at der på den kommende UNCTAD III fra de industrialiserede landes side ville blive vist vilje til at påtage sig forpligtelser til opfyldelse af målsætningerne for 2. udviklingstiår. Såfremt dette skulle vise sig ikke at være tilfældet, måtte udviklingslandene søge andre veje. Således henviste *Iran* og *Marokko* til resultaterne fra Teheran-forhandlingerne mellem organisationen af olieeksporterende lande og de store olieaftagere som et eksempel på hvad, der kunne opnås ved kollektiv forhandling. En tilsvarende form måtte kunne anvendes af producenter af andre produkter.

Østlandene understregede, at den stedfindende udvikling på det internationale valutamarked viste, hvor svagt et grundlag det vestlige valutasystem byggede på, og anklagede vestlandene for at søge at fastholde systemet ved at gennemføre en begrænsning af verdenshandelen og især udviklingslandenes deltagelse heri.

USA forsikrede, at den nyligt indførte særtold ikke skulle tages som udtryk for, at USA ville slå ind på en isolationistisk økonomisk politik. USA ville ikke opgive sine bestræbelser for at bistå udviklingslandene på det handels- og bistandsmæssige område, og den amerikanske tiltro til frie og åbne økonomiske relationer mellem landene var usvækket. Ved sine forholdsregler søgte USA at styrke sin hjemlige økonomi samt at fremme udviklingen af et mere rimeligt in-

ternationalt økonomisk system, som svarede til realiteterne i dagens verden, og som ville give større tilskyndelse til frie vare- og kapitalbevægelser mellem landene.

Kun meget få *vestlige lande* iøvrigt ytrede sig om de internationale økonomiske problemer, og da for det meste ved i generelle vendinger at udtrykke håb om, at der snarest ville kunne findes en løsning herpå. *Australien* og *New Zealand* fandt det vigtigt, at stormagterne erkendte, at deres beslutninger kunne få indflydelse på mange små landes økonomiske stabilitet og udviklingsmuligheder. *Finland* og *Holland* erklærede sig rede til at virke for opfyldelsen af de i strategien for 2. udviklingstiår indeholdte målsætninger, men understregede samtidig, at grundlaget for en løsning af udviklingslandenes problemer måtte skabes af disse lande selv.

9. Andre almindelige spørgsmål.

En lang række østlige og østligt orienterede lande udtalte sig med de traditionelle begrundelser for, at FN's tilstedeværelse i *Korea* blev bragt til ophør og UNCURK opløst. Generalforsamlingen havde tidligere besluttet at udsætte behandlingen af Koreaspørgsmålet til 27. samling, og enkelte lande gav udtryk for håbet om, at de kontakter, der gennem Røde Kors var skabt mellem Nord- og Sydkorea, ville betyde indledningen til en fredelig genforeningsproces.

Især fra de industrialiserede landes side, men også i højere grad end tidligere fra udviklingslandenes side blev der givet udtryk for nødvendigheden af etableringen af et internationalt samarbejde i *kampen mod forureningen*. Der blev i denne forbindelse udtrykt håb om, at den til afholdelse i Stockholm i juni 1972 planlagte konference om de menneskelige omgivelser, ville vise sig som et betydningsfuldt skridt henimod dette mål.

Så godt som alle indlæg beskæftigede sig indgående med spørgsmålet om *Kinas repræsentation* som oplæg til den efterfølgende debat herom. Der blev i det store og hele givet udtryk for velkendte positioner, selvom debatten var afgørende præget af den ændring, der var sket i USA's holdning og de amerikanske bestræbelser for at tilvejebringe en to-Kina-løsning. En række lande